

MOȘTENITORUL FURAT

HOLLY BLACK

Traducere din engleză de Loredana Voicilă

STORIA
BOOKS

 COLECȚIA
YOUNG
ADULT

Titlul original: *The Stolen Heir*

Autor: Holly Black

Copyright © 2023 by Holly Black

All rights reserved.

© Storia Books, 2023, pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BLACK, HOLLY

Moștenitorul furat / Holly Black ; trad. din engleză de Loredana Voicilă. -
București : Storia Books, 2023

ISBN 978-630-6525-11-9

I. Voicilă, Loredana (trad.)

821.111

EDITOR: Adriana Muraru

REDACTOR: Simona Ștefana Stoica

CORECTORI: Rodica Crețu, Cristina Munteanu

ILUSTRAȚIE COPERTĂ: Sean Freeman

DESIGN COPERTĂ: Karina Granda

ADAPTARE COPERTĂ: Fésüs Barna

ILUSTRAȚII INTERIOR ȘI HARTĂ: Kathleen Jennings

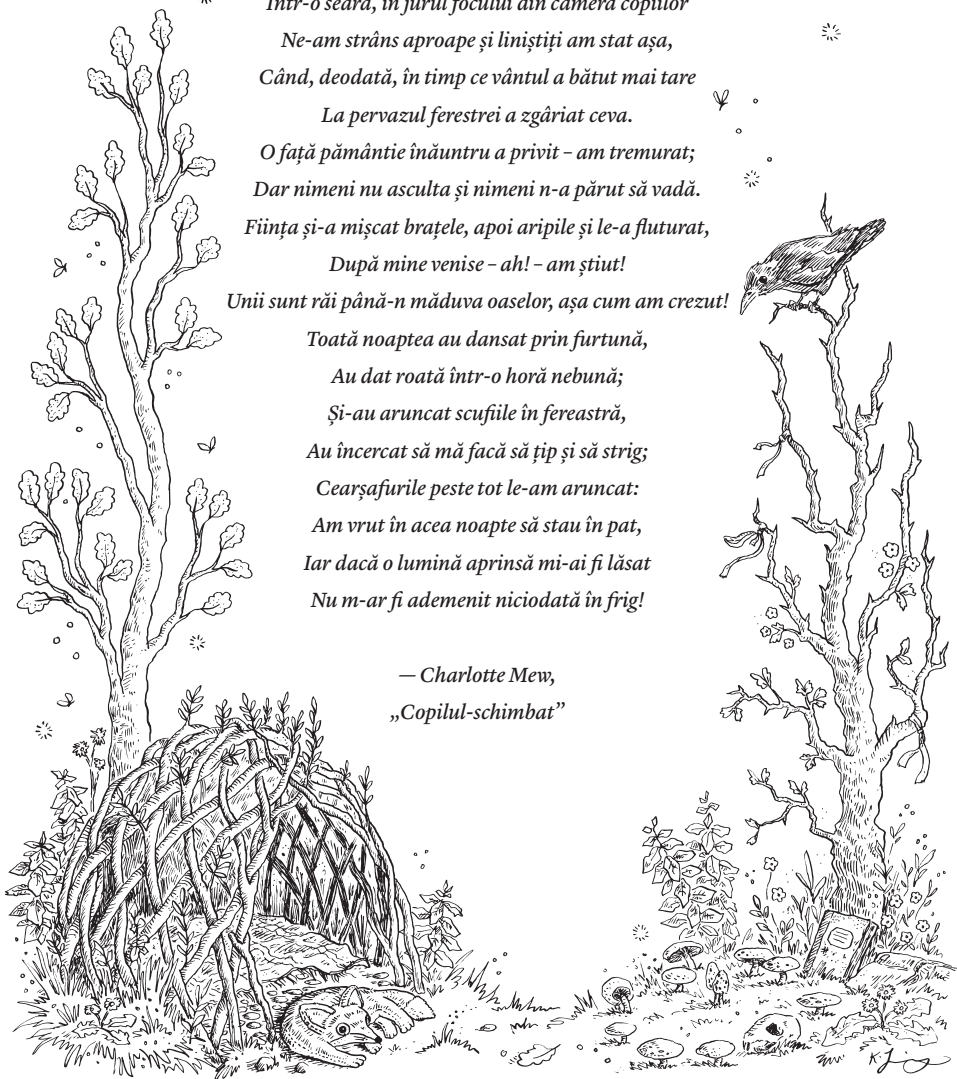
DTP: Dragoș Tudor

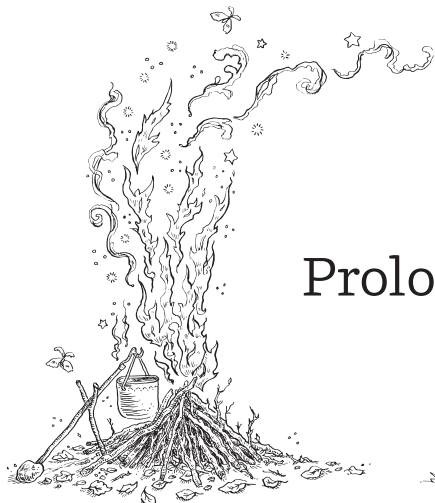
*Pentru Robin Wasserman,
care are blestemul (și binecuvântarea)
Vederii Depline*

Într-o seară, în jurul focului din camera copiilor
Ne-am strâns aproape și liniștiți am stat așa,
Când, deodată, în timp ce vântul a bățut mai tare
La pervazul ferestrei a zgâriat ceva.
O față pământie înăuntru a privit – am tremurat;
Dar nimeni nu asculta și nimeni n-a părut să vadă.
Ființa și-a mișcat brațele, apoi aripile și le-a fluturat,
După mine venise – ah! – am știut!
Unii sunt răi până-n măduva oaselor, așa cum am crezut!
Toată noaptea au dansat prin furtună,
Au dat roată într-o horă nebună;
Și-au aruncat scufilele în fereastră,
Au încercat să mă facă să țip și să strig;
Cearșafurile peste tot le-am aruncat:
Am vrut în acea noapte să stau în pat,
Iar dacă o lumină aprinsă mi-ai fi lăsat
Nu m-ar fi ademenit niciodată în frig!

— Charlotte Mew,
„Copilul-schimbat”

Prolog

Un trecător a descoperit pe o alee o copilă care stătea pe trotuarul rece și se juca cu ambalajul de la o conservă cu mâncare pentru pisici. Până a ajuns fata la spital, membrele i se albăstriseră de frig. Era o micuță uscățivă, prea slăbuță, parcă făcută din bețe.

Știa un singur cuvânt: numele ei. Wren.

Fata a crescut, dar pielea ei a păstrat o ușoară nuanță albăstrie, asemănătoare laptelui degresat. Părinții ei adoptivi o încotoșmăneau cu jachete și haine, mănuși cu degete și fără degete, dar, spre deosebire de sora ei, fetei nu îi era niciodată frig. Culoarea buzelor i se schimba precum cea a inelelor care îți arată starea, rămânând albăstruie sau mov chiar și vara și devenind roz doar când se afla aproape de un foc. De asemenea, fata putea să se joace în zăpadă ore întregi, construind tunele elaborate și prefăcându-se că se luptă cu țurțuri, și intra în casă doar când era chemată.

Deși părea osoasă și anemică, avea forță. La vârsta de opt ani putea să ridice sacoșele pline cu produse alimentare pe care mama ei adoptivă abia le căra.

La vârsta de nouă ani a dispărut.

Copilă fiind, Wren citea o mulțime de povești cu zâne. De aceea, când au venit monștrii, fata a știut că veniseră pentru că fusese rea.

S-au strecurat înăuntru pe fereastră, împingând în sus cadrul și spintecând draperia atât de silențios, încât ea nu s-a trezit, dormind cuibărită cu vulpoiul ei de pluș preferat în brațe. S-a sculat abia când a simțit gheare atingându-i glezna.

Până să poată da drumul primului strigăt, o mână i-a acoperit gura. Până să poată da prima lovitură, picioarele i-au fost imobilizate.

— Îți voi da drumul, a zis o voce aspră, cu un accent nefamiliar. Dar, dacă vei trezi pe cineva din casă, cu siguranță îți va părea rău că ai făcut-o.

Și amenințarea părea desprinsă dintr-o poveste cu zâne, iar asta a făcut-o pe Wren să se teamă să încalce regulile. A rămas cu desăvârșire tăcută și nemișcată, chiar și după ce a fost eliberată, deși inima îi bătea atât de tare și de repede, încât părea cu puțință să o cheme cu zgomotul ei pe mamă.

Partea egoistă din Wren și-ar fi dorit să o facă, și-ar fi dorit ca mama ei să intre, să aprindă lumina și să alunge monștrii. Dacă ar fi fost trezită de bătăile inimii ei, atunci regulile nu ar fi fost încălcate, nu-i așa?

— Ridică-te! i-a comandat unul dintre monștri.

Supusă, Wren s-a ridicat. Dar degetele ei tremurânde au ascuns vulpoiul de pluș sub pături.

Cele trei creaturi care-i flancau patul o făceau să tremure necontrolat. Două dintre ele erau niște ființe înalte și elegante, cu pielea cenușie precum piatra. Prima, o femeie cu o cascadă de păr deschis la culoare, prins într-o coroană de obsidian zimțat, purta o rochie dintr-un material argintiu,

care plutea în jurul ei. Era frumoasă, dar buzele ei, contorionate de cruzime, o avertizau pe Wren că nu trebuie să se încreadă în ea. Bărbatul, care se asorta cu femeia, ca și cum cei doi ar fi fost piesele de pe o tablă de șah, purta o coroană neagră și haine din același material argintiu.

Alături de ei se afla o creatură uriașă, amenințătoare și scheletică, cu pielea pală ca o ciupercă și capul acoperit de păr negru, rebel. Însă cea mai notabilă trăsătură a acestora erau degetele lungi, ca niște gheare.

— Tu ești fata noastră, a grăit unul dintre monștrii cu chip cenușiu.

— Locul tău este lângă noi, a adăugat cu glas răgușit celălalt. Noi te-am făcut.

Wren știa despre *părinții biologici*, așa cum avea sora ei – oameni de treabă, care arătau ca ea, veneau să o viziteze și uneori aduceau bunici, gogoși sau cadouri.

Fata își dorise să aibă și ea părinți biologici, însă nu-și închipuise niciodată că dorința ei s-ar putea materializa într-un astfel de coșmar.

— Ei bine, a spus femeia cu coroană pe cap. Nu ai nimic de zis? Ești prea uimită de măreția noastră?

Creatura cu degetele ca niște gheare a pufăit nepoliticos.

— Asta trebuie să fie, a zis bărbatul. Cât de recunoscătoare ne vei fi când te vom lua din acest loc, copil-schimbat. Sus! Grăbește-te!

— Unde mergem? a întrebat Wren.

Teama o făcea să-și înfigă degetele în cearșafuri, de parcă ar fi putut să se agațe de viața ei de dinainte dacă strângea cu destulă putere.

— În Tărâmul Zânelor, unde vei fi regină! a zis femeia, cu un mârâit în voce, în loc să folosească un ton mios. Nu ai visat niciodată că vine cineva și îți spune că nu ești un copil muritor, ci unul plămădit din magie? Nu ai visat niciodată că

ești luată din mica ta viață jalnică și că ți se oferă una de nea-semuită măreție?

Wren nu putea să nege. A dat din cap. Lacrimile îi ardeau gâtul. Cu asta greșise. Aceasta era răutatea din inima ei, care fusese descoperită.

— Voi înceta, a șoptit fata.

— Ce? a întrebat bărbatul.

— Dacă promit că nu îmi voi mai pune astfel de dorințe niciodată, pot să rămân? a spus ea, cu glas șovăitor. Vă rog?

Palma femeii a lovit obrazul lui Wren cu atâta forță, încât lovitura a sunat ca un tunet. Pe față o durea obrazul și, deși lacrimile îi înțepau ochii, era prea uluită și prea furioasă ca să le lase să curgă. Nimeni nu o mai lovise vreodată.

— Tu ești Suren, a zis bărbatul. Iar noi suntem creatorii tăi. Tatăl tău și mama ta. Eu sunt Lordul Jarel, iar ea este Lady Nore. Iar cea care ne însoțește este Bogdana, cotoroanța-furtunii. Acum, că îți știi adevăratul nume, dă-mi voie să-ți arăt adevărata ta față.

Lordul Jarel s-a întins spre Wren și a făcut o mișcare, ca de smulgere. Iar acolo, dedesubt, se afla chipul ei de monstru, reflectat în oglinda aflată deasupra șifonierului: pielea de culoarea laptelui a scos la iveală carnea de un albastru pal, aceeași nuanță ca a venelor ascunse. Când și-a întredeschis buzele, a văzut dinți ascuțiți, ca de rechin. Numai ochii îi rămăseseră de culoarea mușchiului verde, mari și întorși asupra ei înseși cu groază.

Numele meu nu este Suren, voia să spună. Iar acesta este un truc. Acea nu sunt eu. Însă, chiar când gândea cuvintele, a auzit cât de mult semăna Suren cu propriul nume. Suren. Ren. Wren. Prescurtarea dată de un copil.

Un copil-schimbat.

— Ridică-te! a cerut Bogdana, creatura uriașă și amenințătoare, cu unghii lungi ca niște cuțite. Locul tău nu este aici.

Wren a ascultat sunetele casei – zumzetul radiatorului, hârșăitul îndepărtat al ghearelor cățelului familiei, care lovea cu labele în podea fără odihnă, alergând dintr-un vis în altul. A încercat să memoreze fiecare sunet. Cu privirea încețoșată de lacrimi, și-a întipărit camera în minte, de la titlurile cărților de pe rafturi la ochii sticloși ai păpușilor ei.

A strecurat o ultimă mângâiere pe blănița sintetică a vulpoiului ei și l-a apăsat în jos, mai adânc, sub cuverturi. Dacă rămânea acolo, avea să fie în siguranță. Tremurând, fata s-a strecurat jos din pat.

— Vă rog! a spus din nou.

Un zâmbet crud i-a contorsionat colțul gurii Lordului Jarel.

— Muritorii nu te mai vor.

Wren și-a scuturat capul, pentru că asta nu putea fi adevărat. Mama și tatăl ei o *iubeau*. Mama ei îi tăia coaja de la pâine când îi pregătea sandviciuri și o săruta pe vârful nasului, ca să o facă să râdă. Tatăl ei o ținea în brațe când urmăreau împreună filme, apoi o ducea în pat după ce adormea pe canapea. Știa că o iubesc. Cu toate acestea, convingerea cu care vorbea Lordul Jarel o înfiora.

— Dacă vor spune că vor să rămâi cu ei, a grăit Lady Nore, cu o voce pentru întâia oară blândă, atunci poți rămâne.

Wren a pășit în hol, cu inima bătându-i cu frenezie în piept, și a alergat în camera părinților ei, de parcă ar fi avut un coșmar. Zgomotul pașilor ei grăbiți și al răsuflării sacadate i-a trezit. Tatăl fetei s-a ridicat în capul oaselor și apoi a tresărit, întinzându-și protector mâna spre soția lui, care și-a îndreptat privirea spre Wren și a țipat.

— Nu vă temeți! a spus ea, apropiindu-se de pat și strângând cu pumnii ei mici păturile. Sunt eu, Wren! Mi-au făcut ceva.

— Dispari, monstrule! s-a răstit tatăl ei.

Vocea lui a răsunat într-atât de înfricoșător, încât Wren s-a tras înapoi, lipindu-se de șifonier. Nu îl auzise niciodată țipând așa, și cu siguranță nu la ea.

Lacrimile i-au alunecat pe obraji.

— Sunt *eu!* a repetat, cu vocea tot mai îndurerată. Fata voastră. Mă iubiți.

Camera arăta exact la fel ca dintotdeauna. Pereți de un bej pal. Un pat de mărime medie, cu plapuma albă, murdărită de blana maro a câțelului. Un prosop care zăcea lângă coșul de rufe, de parcă cineva l-ar fi aruncat și ar fi ratat ținta. Miros de sobă și izul de petrol al unei creme folosite pentru a îndepărta machiajul. Dar era o versiune coșmarescă, toate aceste lucruri păreau oribile, ca reflectate de o oglindă distorsionată.

De jos, câinele a lătrat un avertisment disperat.

— Ce mai așteptați? Luați chestia asta de aici! a mârâit tatăl lui Wren, cu ochii la Lady Nore și la Lordul Jarel, de parcă ar fi văzut altceva, nu pe ei – un soi de autoritate umană.

Sora lui Wren și-a făcut apariția în hol, frecându-se la ochi, în mod clar trezită de țipete. Cu siguranță, Rebecca avea să o ajute, Rebecca, cea care se asigura că nimeni nu o tachinează la școală, care o ducea la târg, chiar dacă nicio altă soră mai mică nu avea voie să meargă. Când a dat cu ochii de Wren însă, Rebecca a sărit în pat, cu un țipăt îngrozit, și a strâns-o pe mama ei în brațe.

— Rebecca, a șoptit Wren, dar sora ei și-a ascuns și mai adânc chipul în cămașa de noapte a mamei lor. Mamă! s-a rugat Wren, cu vocea înecată de lacrimi, dar mama ei nu voia să se uite la ea.

Lui Wren i-au tremurat umerii, scuturată de hohote de plâns.

— *Aceasta* este fata noastră! i-a zis tatăl ei, strângând-o mai aproape pe Rebecca, de parcă Wren ar fi încercat să-l păcălească.

Rebecca, cea care fusese la rândul ei adoptată. Cea care ar fi trebuit să fie fata lor în aceeași măsură în care și Wren era.

Wren s-a târât spre pat, plângând atât de tare, încât abia putea să mai scoată vreun cuvânt. *Vă rog, lăsați-mă să rămân! Voi fi cuminte. Îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău pentru orice oi fi făcut, dar nu-i puteți lăsa să mă ia! Mami, mami, mami! Te iubesc, te rog, mami!*

Tatăl ei a încercat să o împingă cu piciorul, apăsându-i-l pe gât. Dar fata s-a întins după el oricum, vocea ridicându-i-se până a devenit un țipăt.

Când degetele ei mici i-au atins gamba, el a lovit-o în umăr, izbind-o de podea. Wren s-a târât însă înapoi, plângând și implorând, răvășită de durere.

— Destul! s-a auzit vocea răgușită a Bogdanei.

A tras-o pe Wren spre ea, trecându-și una dintre unghiile lungi peste obrazul fetei, cu un gest ce aducea a gentilețe.

— Vino, copilă! Te voi purta eu.

— Nu! a răspuns Wren, înfigându-și degetele în cearșa-furi. Nu! Nu! Nu!

— Nu se cuvine ca oamenii să te atingă cu violență, pe tine cea care ești a noastră! a zis Lordul Jarel.

— A noastră să te rănim, a aprobat Lady Nore. A noastră să te pedepsim. Nicicând a lor!

— Să moară pentru ofensa adusă? a întrebat Lordul Jarel și în cameră nu a mai răsunat decât bocetul lui Wren. Să îi ucidem, Suren? a repetat el, mai tare. Să-l lăsăm pe câinele lor de casă să intre și să îl vrăjim astfel încât să se întoarcă împotriva lor și să le sfărtece beregatele?

La auzul acestor cuvinte, plânsul lui Wren a fost înăbușit de uluială și revoltă.

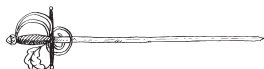
— Nu! a strigat ea, fără să se mai poată controla.

— Atunci ascultă și încetează să mai verși lacrimi, i-a cerut Lordul Jarel. Vei veni cu noi de bunăvoie sau îi voi uide pe toți aceia din pat. Mai întâi copilul, apoi pe ceilalți.

Rebecca a scâncit înfricoșată. Părinții lui Wren au privit-o cu și mai mare oroare.

— Voi merge, a spus în cele din urmă Wren, cu plânsul, pe care nu-l putea controla, încă în gât. De vreme ce nimeni nu mă iubește, voi merge.

Cotoroașta-furtunii a ridicat-o și duși au fost.

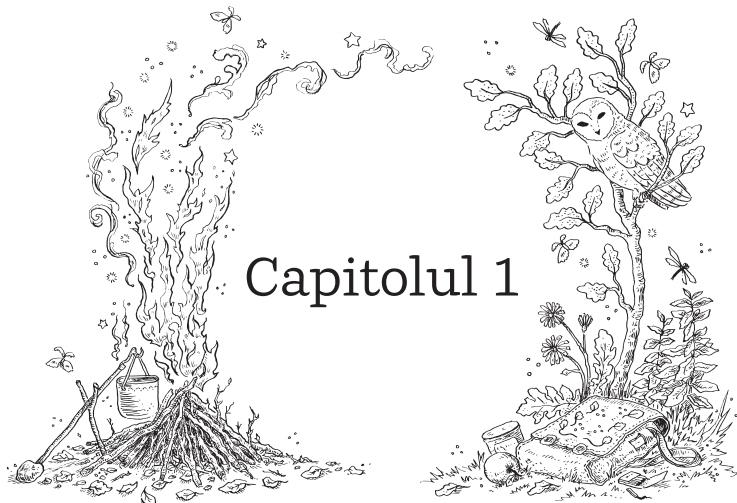

Wren a fost descoperită doi ani mai târziu în luminile farurilor de la o mașină de poliție, în timp ce mergea pe autostradă. Flecurile pantofilor ei erau atât de uzate, încât părea că le tocise dansând, hainele de pe ea erau scorțoase din cauza apei sărate de mare, iar obrajii și încheieturile îi erau acoperite de cicatrici.

Când polițistul a încercat să o întrebe ce se întâmplase, fata fie nu a vrut, fie nu a putut să răspundă. Mârâia la oricine încerca să se apropie prea mult, ascunsă sub patul din camera în care o pusese, și a refuzat să îi ofere doamnei pe care polițiștii o aduseseră cu ei un nume sau o adresă a locului din care venea.

Zâmbetele lor dureau. Totul dura.

Când și-au întors spatele, fata a dispărut.

Capitolul 1

Poziția lunii îmi spune că este ora zece și jumătate, când nesora mea se strecoară pe ușa din spate. Este în al doilea an la colegiu și are un program ciudat. În timp ce eu privesc din umbră, ea așază un castron gol pentru cereale pe treapta de sus a platformei înclinată și pline de așchii. Apoi toarnă lapte în el dintr-o cutie. Varsă puțin. Aplecându-se, se încruntă spre lizieră.

Pentru o clipă, mi se pare că mă privește. Dar e imposibil. Mă trag în întuneric, mai adânc.

Mirosul acelor de pin plutește greu în aer, amestecat cu cel al frunzelor mucezite și al mușchiului pe care îl strivesc cu degetele de la picioarele mele goale. Briza poartă miasma reziduurilor lipicioase, putrezite și zaharisite, care se agață încă de sticlele din coșul pentru reciclat; acel ceva puturos de pe fundul găleții goale de gunoi; dulceața chimică a parfumului pe care nesora mea îl poartă.

O urmăresc cu lăcomie.

Bex lasă laptele pentru o pisică din cartier, dar mie îmi place să mă prefac că îl lasă pentru mine. Sora ei uitată.

Stă acolo câteva minute, în vreme ce moliile îi zboară pe deasupra capului și țânțarii bâzâie. Abia după ce intră înapoi,

mă strecor mai aproape de casă, trăgând cu ochiul pe fereastră, ca să o urmăresc pe nemama mea croșetând în fața televizorului. Ca să îl urmăresc pe netatăl meu în colțul în care se ia micul-dejun, la laptopul lui, răspunzând la e-mailuri. Își duce mâna la ochi, ca și cum ar fi obosit.

La Curtea Dinților eram pedepsită dacă le spuneam oamenilor care m-au crescut mamă și tată. *Oamenii sunt animale*, zicea Lordul Jarel, admonestarea fiind însoțită de o lovitură care-mi tăia respirația. *Animale împuțite. Nu ai niciun strop din sângele lor!*

M-am învățat să le spun nemama și netatăl, sperând ca astfel să evit furia Lordului Jarel. Păstrez obiceiul ca să-mi reamintesc ce au fost pentru mine și ce nu vor mai fi niciodată. Să-mi reamintesc că locul meu este niciunde și că sunt a nimănui.

Mi se ridică părul de pe ceafă. Privesc în jur și observ o bufniță cocoțată pe o cracă înaltă, care mă cercetează cu capul răsucit. Nu, nu este o bufniță.

Ridic o piatră și o arunc în creatură.

Se preschimbă într-un hob și își ia zborul cu un țipăt strident, bătând din aripile cu pene. Dă roată de două ori și apoi planează spre lună.

Făpturile locului nu îmi sunt prietene. M-am asigurat de asta.

Încă un motiv care mă face să fiu un nimeni, de nicăieri.

Împotrivindu-mă tentației de a mai zăbovi puțin pe lângă curtea în care mă jucam pe vremuri, mă îndrept spre crengile unui păducel de la marginea orașului. Rămân în umbra pădurii, în timp ce picioarele mele goale își găsesc drumul în noapte. La intrarea în cimitir, mă opresc.

Uriș, acoperit de bobocii albi ai primăverii timpurii, păducelul se înalță deasupra pietrelor și a celorlalte statui care marchează mormintele. Localnicii disperați, mai ales adolescenții, vin aici și leagă dorințe de crengile sale.